

Пан Едмунд був незлий з природи —
 Та се й про чорта мож сказати.
 І сли б багатства, блиску, вроди,
 Нам'єтної душі й свободи
 Йому не довелося мати,
 Він з своїм розумом спосібним,
 З своєю волею твердою
 Став би робітником потрібним,
 Став би борцем у чеснім бою.
 Та всі оті природні дари,
 Котрі на тисячу одному
 Даються, — мов злуднії мари
 Його тягли, а все ід злому.
 Відмалку без границь пешений,
 Пихи і гордості навчений,
 Звик до неробства. і до ліни,
 І до розпусти для відміни.
 У всьому мав він вольну волю,
 Не знав в житті не то що болю,
 А навіть прикrostі малої;
 Над ним тряслись отець і мати,
 Чого забаг, те мусив мати,
 Хоч муки, прикrostі чужої.
 А як отець не хтів що дати,
 Давала тайком люба мати;
 А як і мати не дала що,
 Найшовсь між слугами ледащо,
 Що паничеві для прислуги
 Готов був в горе пхнути других.
 Тому ж не чудо і не диво,
 Що всі нам'єтності неситі
 Пожаром розгорілись живо,
 Нездержувані і некриті,
 Підсичувані щохвилини,
 Без тями, мов бурливе море.
 Нічим для нього плач дівчини,
 Нічим важке батьківське горе.
 На просьби в нього, на закляття
 Зовсім мов не було поняття,
 Лиш сміх веселий, жарт дотіпний...
 Чужее горе відчувати

Зін мов зовсім не був спосібний.
Немов у тім прекраснім тілі,
В котрім, даєсь, всі ясні, смілі
Природи замисли сповнілись,
Котрого б бог сам не повергся,—
Всі дари вповні находились,
Крім найкращого дару — серця.